

ti tv på, for det kan være, der er noget, vi kan lære på det område.

Men når der bliver talt om, hvor odiøst det er at handle mellem rige og fattige lande, tror hr. Bent Hindrup Andersen åbenbart, at joint implementation kun kan finde sted på den måde, at et af de rige lande med stort CO₂-udslip henvender sig til et af de fattige lande. Det modsatte kan altså også godt tænkes, det skal man lige være klar over, og det er der jo ikke nogen, der har noget imod. Når vi taler om et nordisk energimarked, og at vi skal hjælpe svenskerne, hvis de skal afvikle atomkraften, er det lige pludselig helt i orden, at vi arbejder sammen.

Det kan godt være, vi skal gå væk fra udtrykket »joint implementation«, fordi det nu har fået en så allergisk virkning herinde. Så må vi fjerne de allergifremkaldende stoffer og i stedet kalde det internationalt samarbejde om at nå de mål, som er til gavn for hele Jorden, så godt og hurtigt som muligt ved at udnytte de ressourcer, vi har, så godt som muligt. Så kan det måske blive lidt mere spiseligt, selv for hr. Bent Hindrup Andersen.

(Kort bemærkning).

Bent Hindrup Andersen (EL):

Først til hr. Hans Christian Schmidt: Jeg har personlig taget meget afstand fra den måde, man indrettede sig på i Sovjetunionen, og den måde, man forurene på, og det, vi taler om nu, er, hvad der nu skal ske.

Jeg vil godt lige sige i netop denne sammenhæng, at de fattige lande har faktisk det reneste vand i øjeblikket, fordi de ikke har haft adgang til pesticider og kunstgødning i det omfang, som vi har haft i Europa. Deres åer og søer er faktisk væsentlig renere end vores, og det skyldes jo det danske landbrugs anvendelse af kunstgødning m.m. Det skal man lige huske i den forbindelse.

Men det, der er tale om her, er spørgsmålet om joint implementation. Det er det, der er kerne i det, og det er det samme, som når vi snakker om Skovkonventionen: Fordi vi nu var de første til at rydde vores skov, skal vi ikke genplante skov, men det er de andres skove, der skal bevares. Men diskussionen om Skovkonventionen skal også gå på skovene i vores klimaområde og ikke kun på de tropiske landes områder. Vi skal selvfølgelig også have genrejst meget mere skov, end vi har planlagt at gøre herhjemme for at opfylde vores CO₂-forpligtel-

se. Det skal jo ikke være sådan, at det kun er os, der kan have et effektivt landbrug, og at andre skal holdes tilbage i andre områder, så derfor skal vi selvfølgelig også her feje for egen dør.

Når det drejer sig om CO₂-reduktionen, vil jeg sige, at med hensyn til at købe sig aflad – og det kalder jeg altså denne joint implementation – er det altså sjældent, at det er de fattige, der køber sig aflad hos de rige, selv om hr. Niels Jørgen Langkilde prøvede at fremstille det, som om der er lige forhold i verden i dag, så de fattige lande også kan købe sig aflad hos os. Det er ikke det, der er tale om her. Det er de rige, der kan investere sig fra at lave en fornuftig og ordentlig energibesparelse og nedsætte det generelle energiforbrug – ikke kun standse forurenende energikilder men også nedsætte selve forbruget – og det er jo det, der er interessant. I den vestlige verden er det forbruget, der skal ned.

(Kort bemærkning).

Niels Jørgen Langkilde (KF):

Hvis vi ser på den måde, EU har løst problemet med CO₂-reduktioner på, har det jo netop vist sig, at vi har påtaget os større forpligtelser, end man har gjort i Grækenland, i Portugal, i Spanien og i Italien. Der er jo forskel. Tingene virker jo, som jeg har sagt, og lad os derfor måske i stedet kalde det internationalt samarbejde. Det er også bedre at bruge danske ord.

Men vi skal sørge for at få mest muligt ud af pengene, for det handler ikke om at købe sig aflad, det handler om at betale for løsninger. Det handler om, at vi har et ansvar for at betale for en større del af løsningen af Jordens CO₂-problem, fordi vi udleder mere. Det er da simpel retfærdighed, at vi skal betale en større del af regningen. Men om vi betaler den på Ritz eller på cafeen hernede på hjørnet er underordnet for os. Vi skal bare betale vores del af regningen, og hvis det virkelig var sådan, at der blev forurennet specielt meget her, kunne det være rigtigt, at vi fjernede forureningen hos os selv. Men det er der jo ikke tale om.

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Vi får en debat på torsdag om klimaet, og jeg skulle måske henstille til Folketinget, at vi afsluttede nu og holdt krudtet tørt til på torsdag. Men jeg skylder lige et enkelt svar på et spørgsmål, hr. Hindrup Andersen stillede mig, og det var spørgsmålet om, hvordan EU fortolker sin egen forpligtelse. Den fortolkes sådan, at